

Както по-рано, роякъ вrabци изхвъркнаха и я заведоха въ гжсталака. Тамъ я нагостиха, както въ всѣки гостоприменъ домъ, даже пѣха, за да я забавляватъ. Но тя не обръщаше внимание на всичко това, а бързаше да вземе сандъчето, затова имъ каза:

— Не ми давайте да ямъ, не съмъ гладна. Подарете ми нѣщо, че да си вървя.

Вrabчетата я попитаха, кое сандъче иска — лекото или тежкото...

Бабата побърза да отговори:

— Разбира се, тежкото. Азъ съмъ много силна и мога лесно да го занеса въ кѣщи.

Тя нарами тежкия сандъкъ на гърба си и си мислѣше:

— Ехъ, че богата ще стана.

Но тя не можа да се стърпи да чака до вкѣщи и отвори сандъка по пѣтя. Изъ сандъка изкочиха змии, гущери, крокодили и други чудовища и подгониха бабата чакъ до кѣщи. Крака не й останаха да бѣга.

Такъвъ страхъ и ужасъ преживѣ бабата, че отъ тогава и не помисли да се лакоми за голѣми работи — и стана добра и примѣрна стопанка.

Илина Петрова Мехлемова

